

ВРАЖДА

Въ полумрака на схлупената кръчмарница, наредени около загасналия мангалъ, седѣха нѣколцина отъ съседитѣ на Балабана, пушеха и си приказваха тихо.

— Моята постоянна клиентела! — шегуване се при случай Балабана, подпрѣнъ до мръсния тезгяхъ.

Малко по-настрана седѣше дѣдо Кръстю Пиперлията, потракваше отъ време на време съ тежкитѣ си дървени обуца и дѣвчеше мълчаливо тънкитѣ си побѣлѣли мустаци. При всѣко тропване, Балю Раевъ ги изглеждаше внимателно и една присмѣхула на гънка се връзваше въ жгѣла на устата му.

— Отъ налѣми ли сж, дѣдо Кръстьо?

— Отъ налѣми, Бале.

— Самъ ли ги прави?

— Самъ ами. Защо питашъ?

— Питамъ. Зеръ, както отива, скоро и ние ще дойдемъ да ни научишъ какъ се правятъ.

Бѣше цѣло събитие, ако нѣкой си поржчаше шишенце ракия или чаша чай. Тогава Балабана запретваше ржкави и тежкото му тѣло неочаквано и неестествено се раздвижваше.

— Сегичка, молимъ! — казваше той по нѣкакъвъ старъ навикъ и съ дълбокъ поклонъ поднасяше поржчката. А когато външната врата хлопваше, тънкитѣ му ушички щръкваша като на подплашенъ заякъ. И докато да види кой е, мислѣше си мечтателно: „Ха дано е нѣкой по-паралия!“

Сега вратата пакъ хлопна и Балабана се окори. На прага застана Андонъ Деликанлиевъ.

— Общественикътъ! — пошушна съ подигра-